

sidste Uge angaaende Skattelovforslagene, maa man erkende, at man fra alle Sider i Virkeligheden er gaaet ind paa Nødvendigheden af at skaffe Balance, og det er slet intet Under, at Tinget stiller sig saaledes, thi skulle vi have vore finansielle Forhold og vore Gældsforhold i Orden, saaledes at vi i Fremtiden skulle kunne optage et Laan paa nogenlunde rimelige Vilkaar, maa vi have vore Forhold saaledes ordnede, at vedkommende Laangiver har nogen Tillid til os. Det er ikke alene her i Tinget, men ogsaa ude i Befolkningen, at man har givet Kravet om Balance sin Tilslutning. Ser man f. Eks. paa de stedfundne Suppleringsvalg paa Fyn, ved man jo, at der ved disse Valg ogsaa toges Hensyn til, at der her i Efteraaret vilde blive foreslaaet meget store nye Skatter, det var bebudet i Forvejen, og under denne Forudsætning gik man til Valg. Folk ræsonnere jo i Almindelighed meget rigtigt som saa, at en Mand, som maa leve af at gøre Gæld, gaar økonomisk til Grunde. Men som det gaar den enkelte Mand, saaledes maa det ogsaa gaa Stærterne, og derfor maa enhver, som alvorligt tænker over disse Forhold, være klar over, at vi ogsaa maa skabe Balance.

Man har altsaa i det hele faaet Tilslutning til Tanken om, at der maa skaffes Balance. Spørger man nu om, hvad der skal til i saa Henseende, er der fra de to afgørende Partier her i Tinget udtalt Tilslutning til, at der skal bruges 11 Mill. Kr. Naar jeg siger afgørende Partier, mener jeg dermed de Partier, der repræsenterer Flertallet i dette og i det andet Ting. Fra radikal Side er der opgjort et Regnestykke, gaaende ud paa, at vi muligvis ikke behøve mere end 5—6 Mill. Kr. Det er imidlertid slaaet saa grundigt til Jorden af den højtærede Finansminister, at jeg ikke behøver at røre ved det. Jeg tror, at det kun er et Udslag af det sædvanlige fra den Side, at naar det er sort, saa ser man hvidt, og naar det er hvidt, saa ser man sort. I 1908, da det passede for det radikale Partis Politik at se lyst paa Forholdene, skildrede man det lyst, i 1910, da det gjaldt Forsvarsforanstaltningerne, kom det an paa at se saa mørkt som muligt paa Forholdene. Nu gælder det for dem om at komme til at se lyst paa Forholdene, og deres Stilling til de foreliggende Lovforslag er et Udslag deraf. Som nævnt, behøver jeg ikke at røre nærmere herved, thi de Grunde, der ere fremsatte for den fra radikal Side fremsatte Antagelse, ere tilstrækkeligt slaaede ned.

Naar den højtærede Minister har forelagt 4 forskellige Skatteforslag, er Grunden den, at han har villet ramme til forskellige Sider, og det er netop det kloge ved Skatteforslagene, at man faar Skat-terne til at ligge, saa vidt muligt, fordelte paa hele Befolkningen. Nu har man bebrejdet Ministeren, at han i det hele havde lagt Forslagene saaledes til Rette, at de muligvis kunde gaa gennem Landstinget. Ja, det manglede bare! Naar man staar overfor en Opgave, som man vil have løst, og som skal løses snarest muligt, vil det altid være klogt at tage i Betragtning den Maade, hvorpaa man fra de forskellige Sider stiller sig, og det er derfor i sin fulde Orden, at Finansministeren under Udarbejdelsen af sine Forslag har betænkt, hvordan de skulde være for dog i det mindste ikke at blive afviste af det andet Ting. Det hører i det hele taget med til en Forhandlingspolitik. Ved en saadan er man til enhver Tid nødt til, hvis man vil have et Lovforslag igennem, at spørge om, under hvilke Vilkaar og Betingelser man kan faa det ført igennem. Jeg ved ganske vist, at det skal lyde saa stort, naar man siger: Nej, vi komme frem med Idealerne, og saa slaas vi for dem. Ja, det er meget godt, men man bliver saa nederdrægtig flov bagefter, naar man maa lade sig nøje med Smulerne fra Herrenes Bord, og det er et Eksperiment, man ikke gør mere end en eller to Gange, ellers faar man i alt Fald ikke Tilslutning fra den almindelige sunde Fornuft her i Landet. Man bør derfor ikke laste Finansministeren, fordi han har affattet sine Forslag saaledes, at de have faaet Tilslutning ikke alene fra Meningsfæller her i Tinget, men ogsaa en saadan Tilslutning fra Højre, at man kan gaa ud fra, de kunne føres igennem det andet Ting. Jeg siger tværtimod Ministeren Tak derfor.

Se vi nu paa, hvorledes de enkelte Partier stille sig til disse Forslag, se vi straks, at Regeringspartiet i sin store Almindelighed har givet sin Tilslutning, og at Højre anser dem for et Grundlag for Forhandling og i det hele tager ret velvilligt paa Forslagene. Det radikale Parti har stillet sig noget anderledes. Det vil slet ikke være med til to af Lovforslagene og kun betingelsesvis til de andre. Det er i og for sig kedeligt nok, men de Radikale kunne jo undværes, naar Sagen skal afgøres, og derfor behøver man ikke at tage saa meget Hensyn dertil. Man behøver det saa meget mindre, som de om de to Forslag, om hvilke man ved, at dem